

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

§. V. De consolationibus & desolationibus internis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

FARRA-
GO UTE-
L. 155. IN-
STIT.

mento fieri, ne vel tenui jactantia
aut superbiæ labe aspergatur. Re-
frenat sensus suos. Continens est
ac circumspectus in verbis. Om-
nes homines sincerâ & communi
quadam dilectione complectitur.
Denique, cum fundamentum ve-
ræ humilitatis habeat, cuncta ad
vitam rectè, sancteque instituen-
dam necessaria, facillè cum gratia
Dei invenit ac servat.

§. V.

De consolationibus & desolatio-
nibus internis.

1. Interna derelictio de manu Dei gratanter est acceptanda.
2. In statu desolationis nullum aliud solatium querendum, quam conformitas cum beneplacito Dei.
3. Dulcedo datur inchoantibus, subtrahitur proficientibus.
4. Vera siquidem devotio non est in illa dulcedine, sed in sancta resignatione.
5. Quantum posse propriæ voluntatis abnegatio in ariditate interna.
6. Petenda potius est conformitas cum voluntate Dei, quam interna dulcedo.
7. Resignatio propriæ voluntatis gratissimum Deo sacrificium est.
8. Sola reddit hominem divini amoris securum.

I. Ariditas
spiritua-
lis pro
Dei amo-
re tole-
randa
cum resi-
gnatione
animi.

Si quando sentias naturæ tor-
sporem, mœstitiam, & grave
pondus, teque gustu, apperitione,
& impulsu erga res spirituales
destitutum, itemque miserum,
inopem, desolatum, atque sine ul-
la consolatione relictum esse à
Deo, & quodam erga quævis tam
externa quam interna exercitia
tædio laborare: nihil hinc animo
consternèris, sed Domini mani-
bus te permittens ac resignans, il-
lius ores fieri voluntatem, & quod

ad ejus sit honorem. Crede mihi,
hæc atra ac tristis nubes prope-
diem dissipabitur, & lux splen-
dorque radiantis solis (qui est
Dominus noster Jesus Christus)
majori cum gratia & consolatio-
ne te perfundet atque illustrabit
quàm umquam antea, atque hoc
ipso senties te diligi à Deo, teque
illi placere.

a Quando nobis Deus præ-
sentia suæ consolationem sub-
trahit, adeoque se à nobis elon-
gat, ac si inter ipsum & nos den-
sissimus murus interpositus sit;
quando item nos in angustiis, af-
flictionibus ac miseriis nostris
veluti relinquit (sicut Christus à
Patre suo relictus fuit) & perinde
quasi nos confugientes ad se ne-
que videre neque audire veller,
solos certare sinirtum in ipsa no-
stra desolatione immobiles per-
manere, & in nulla mortali crea-
tura vel negotio solatium quæ-
rere debemus, nisi illo dumtaxat
verbo, quod & Christus ipse di-
xit, *Fiat voluntas tua.* Hoc ver-
bum & jucundissimum & Deo
gratissimum est. Beatus qui illud
ex animo tunc dicere potest.

Sæpè Deus saporem ac dulce-
dinem spiritualement pro sua pieta-
te largiri solet, ut hominem ad
altiora provocet, & in vitæ con-
tineat integritate Dum verò is,
cui illa conferre solebat, in vera
dilectione proficit, illam dulcedi-
nis instillationem subtrahit.

a Hæc & affinia ex aliis juvabit Lectorem
legisse apud R. P. Ieremiam Drexelium He-
liotropii lib. 5. cap. 12. §. 3.

Ve-

2.
Nō qua-
rantur
tunc hu-
mana so-
latia, sed
conformi-
tas dum-
taxat cō
Christo
crucifixo,
& Dei
volunta-
te.

Psal. 21.
Marc. 15

Mat. 26i

3.
Consola-
tio datur
inchoan-
tibus, ut
animosè
pergant.

FARRA-
GO UTI-
LISS. IN-
STIT.

4.
Vera de-
votio in
quo con-
sistat.

5.
In deso-
lationi-
bus abne-
gatio pro-
pria vo-
luntatis
quantum
possit.

6.
Confor-
mitas cum
Deo em-
ni dulce-
dini in-
terne
preponi-
tur.

Verissima devotio sita est in ve-
rissima resignatione, abnegatio-
ne, nihilipensione, & annihila-
tione sui ipsius. Hanc habet, qui si-
quis divina fretus ope, Deo sem-
per inhæret per amorem, idque
perinde in penuria, ut in abun-
dantia; in mœrore, ut in gaudio.
Itaque qui in quibuscumque e-
ventibus integra cum pace Deo
unitus permanet, is quid sit vera
& interna vita, veraque devotio,
perspectum habet.

Si quis magnopere cuperet di-
vinam intra se consolationem,
Deique præsentiam instar aliorum
piorum hominum sentire, Deus
autem hoc illi negaret, & ille hac
in parte se totum pro Dei gloriâ,
divino beneplacito resignaret:
multò veriùs ei hoc ipsum præ-
staretur, quàm si sensibiliter idè
percepisset. In propriæ siquidem
voluntatis abnegatione centuplo
plus gratiæ ac præmii est, quàm
in ipsa sensibili consolatione, in
qua proprietates retinetur.

Qui veræ perfectionis amans
est, nõ à Deo solatium internum,
non hoc aut illud præcipuè po-
stulare, sed ejus gratissimam vo-
luntatem votis omnibus expete-
re debet. Licet enim illa alia peti
possint in gratia, immoderatiùs
tamen ea appetere, imperfectio
est. Planè super omnia Deus à
nobis exigit, ut nostram volunta-
tem illi penitus offerentes per-
mittamus ipsum facere quicquid
volet. Et per hoc vera pace in om-
nibus gaudemus.

Multò acceptius Deo est, ut
cum Apostolo ex animo dicamus:
Domine, quid me vis facere? quàm
si mira quædam ex voluntate
propria pro illius amore nos li-
benter facere velle dicamus: su-
per omnia namque quæ vel di-
cere vel facere possemus, hoc à
nobis maximè exposcit Deus, ut
intus in corde dicamus: Domine,
fiat gratissima voluntas tua. Inter
omnes preces quas Christus in
hoc mundo fudit, illa summa &
excellentissima fuit, quam immi-
nente passione fecit, dicens: *Pa-
ter, non mea, sed tua voluntas fiat.*
Per illam voluntatis ipsius, se-
cundum humanitatem, resigna-
tionem, nos omnes (si tamen ve-
limus) salvi facti sumus. Jucun-
dum quidem est, dum pro gratia
& virtutibus oramus, obtinere à
Deo quod petimus: multò tamen
delectabilius atque utilius est, po-
tissimo Dei beneplacito se resi-
gnare.

Non est aliquid quod homi-
nem securum aut verè justum red-
dere queat, donec propriæ renun-
tiet voluntati: quod quamdiu
non facit, nihil profectò apud
Deum (quod quidem ad perfe-
ctionem attinet) profecisse se nove-
rit, tamen si hoc aut illud etiam cum
gratia eligere possit, modò Deus
omnibus anteponatur. Ubi au-

a Ab hoc loco usque ad §. VI. num. 3. hæc
Blosiana documenta resignationis volunta-
tis nostræ in divinam adiert & exornat R. P.
Ieremias Drexelius Heliotropi lib. 5. cap.
12. §. 2.

FARRA- tem ad hoc pervenerit, ut seipsum
 O UTI- ex toto resignans & offerens Deo,
 LISS. IN- omnia propter ipsum intus ac fo-
 XIIII. ris pati aut subire paratus sit; tunc
 reverà cum ipso bene agitur, &
 non antè.

§. VI.

Excellentia resignationis & conformitatis voluntatis nostra cum divina.

1. Perfectio vita in hoc consistit, ut velimus id omne & solum quod vult Deus.
2. Unde minima opera resignati magis placent Deo, quam maxima à voluntate propria profecta.
3. Summa lex Evangelica, seipsum deservare, & Christum sequi.
4. Pati pro Deo dulcissimum est.
5. Iustitiam Dei non aliter ac ejus misericordiam diligere, perfectiorum est virtus. De qua re videnda est meditatio S. Bernardi Serm. 52. inter parvos Sermones.

BONA voluntas virtutum omnium fundum sive fundamentum est. Unius autem esse cum Deo voluntatis, id virtutes omnes excellit, & in hoc perfectio est. Quisquis enim ita bona præditus est voluntate, ut sese abneget, ac propriæ renuntiet voluntati, seque liberrimè resignet ac dedat voluntati Dei; ejus bona voluntas est perfecta, idemque absque formidine & anxia sui cura vitam transigit, caducaque ac labentia cuncta proculcavit, & de vita æterna obtinenda quamdam se sentit habere certitudinem. Eiusdem in omnibus cum Deo voluntatis est, & pacem habet cum Deo & in Deo imperturbabilem. Hic ex Deo natus & verus Christi discipulus est: quia mitis est & hu-

milis corde. Moderatè, suaviter ac tranquillè ferre novit & verba aspera, & truces gestus, sæva opera, & quidquid demum injuriæ, sive in ipsum sive in amicos ejus conferri possit. Sedatè inquam & æquanimiter tolerat omnia quæ ipsi undecumque, sive à Deo, sive à creaturis quibuscumque accidere queant. Eum perturbare nihil potest, neque jactura terrenarum rerum, vel amicorum & cognatorum, neque corporis adversa valetudo, neque ignominia, neque mors, neque vita, neque Purgatorium, neque dæmon, neque infernus. Quia enim ex vero ex amore divinæ se permisit atque resignavit voluntati, & nullius mortiferi peccati conscientia mordetur, facile illi toleratum est, quidquid de eo fieri mandat Deus in a tempore atque æternitate. Itaque cum aliquid patitur, & in omni rerum eventu, ita cogitat ac dicit: *Domine, sicut ipse ab æternitate, antequam ego essem, voluisti, ita fiat, & non ut ego volo. Non meum commodum, non meam oblectationem querere debeo, sed tuum honorem & tuam laudem. Gravior mihi est tua sancta voluntas, quam optandi libertas. En igitur me ipsum dedo, resigno, & permitto tibi Deus meus, non in tempore modo, sed etiam in ævum sempiternum.*

^a Resignatio & conformitas voluntatis nostræ cum divina non tantum est habenda pro rebus temporaneis in hac vita, sed etiã pro æternis in altera, salva semper Dei gratia in statu charitatis.

Aa

2. Plu-

Joan. 1.
 Mat. 11.